

Arrest

nr. 297 209 van 17 november 2023
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. NYS
Potvlietlaan 6
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 juni 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 4 september 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 31 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische instanties. Onderzoek van de vingerafdrukken leidt tot een positief resultaat. De treffers tonen aan dat verzoeker reeds een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië op 19 mei 2023. Op 6 juni 2023 verstuurt de verwerende partij een terugnameverzoek naar de Kroatische instanties, die op 19 juni 2023 instemmen met het verzoek conform artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Op 23 juni 2023 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) genomen. Dit is de bestreden beslissing:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: A. (...)
voornaam: H. (...)
geboortedatum: (...)
geboorteplaats: Parwan
nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer A., H. (...), verder de betrokkene, die staatsburger van Afghanistan verklaart te zijn, diende op 31.05.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij een kopie voor van een identiteitsdocument ("taskara") van Afghanistan met referentie 1400 1203 32538.

Zijn vingerafdrukken werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot een treffer die aantoont dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege onregelmatige binnenkomst in Kroatië op 19.05.2023 en vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Kroatië op diezelfde dag.

De betrokkene werd gehoord op 05.06.2023. Hij stelt dat hij gehuwd is en dat zijn echtgenote en hun 2 kinderen in Afghanistan verblijven. Een van zijn 5 broers verblijft in België in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming.

De betrokkene verklaart dat hij Afghanistan in augustus 2021 verliet. Via Pakistan trok hij naar waar hij 4 maanden doorbracht. Vervolgens reisde hij door naar Turkije. Vijf maanden later kwam hij vanuit Turkije het grondgebied van de lidstaten binnen via Bulgarije en reisde via Servië door naar Bosnië-Herzegovina. De betrokkene verbleef naar eigen zeggen een maand in Bosnië-Herzegovina en kwam het grondgebied van de lidstaten opnieuw binnen via Kroatië. Zijn vingerafdrukken werden genomen en na een verblijf van 5 dagen in een opvangcentrum in Zagreb vervolgde hij zijn weg. Via Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk kwam hij naar België.

Op 06.06.2023 werden de Kroatische instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Op 19.06.2023 stemden de Kroatische instanties in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan. De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

Kroatië erkende ten overstaan van België verplicht te zijn de betrokkene terug te nemen met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit heeft tot gevolg dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Kroatië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Kroatië is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Kroatië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het is tevens gebonden door de bepalingen van de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU.

Het komt dan ook aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Kroatië sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen zodoende dat niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. (1)

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat zijn broer verblijft in België. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij in Kroatië werd gedwongen tot de registratie van zijn vingerafdrukken en er geen internationale bescherming vroeg.

We merken op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Kroatië.

De betrokkene verklaart een in België verblijvende broer te hebben. De aan de hand van de door de betrokkene aangevoerde gegevens geïdentificeerde persoon vroeg op 22.11.2022 internationale bescherming in België. Zijn verzoek is in behandeling bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen.

Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of

tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen.

De betrokkene stelt dat hij contact heeft met zijn broer en hem meermaals heeft gezien, maar niet bij hem woont. Hij voegt toe dat ze elkaar niet helpen en in dezelfde situatie verkeren. De betrokkene verklaart hieromtrent het volgende : 'Wij helpen elkaar niet, hij is in dezelfde situatie als ik, heeft ook geen opvangcentrum (vraag 24).

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in het geval van de betrokkene en zijn broers niet voorgelegd.

We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende broers of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.

De Kroatische instanties stemden op 19.06.2023 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is".

Artikel 2, e) van Verordening 604/2013 definieert "intrekking van een verzoek om internationale bescherming" als de handelingen waarmee de verzoeker, overeenkomstig Richtlijn 2013/32/EU, expliciet of stilzwijgend een einde maakt aan de procedures die in werking zijn getreden na de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming.

Indien Kroatië tot het besluit komt dat het verantwoordelijk is zal het onderzoek van het verzoek van de betrokkene kunnen aanvangen.

De betrokkene zal na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende internationale bescherming in Kroatië is het rapport van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" over Kroatië (Lana Tuckoric, "Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update", laatste update op 22.04.2022, https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2022/04/AIDA-HR_2021update.pdf, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene). Hierin wordt gesteld dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië

worden overgedragen geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (*"Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Croatia"*, pagina 52). Volgens de ngo 'Croatian Law Centre' kennen personen die worden overgedragen geen problemen om toegang of opnieuw toegang te krijgen tot de opvangvoorzieningen en materiële bijstand (*"According to the knowledge of the Croatian Law Centre, Dublin returnees do not face difficulties in accessing the reception system and material reception conditions"*, pagina 52).

Wel wordt gemeld dat verzoeken van personen, wiens verzoek als expliciet ingetrokken werd geregistreerd na overdracht worden beschouwd als volgende verzoeken wat volgens de auteurs in strijd is met de bepalingen van Verordening 604/2013. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de auteurs in verband hiermee verwijzen naar een bron uit 2016 (ECRE, *'Balkan route reversed'*, december 2016, pagina 30) wat maakt dat niet kan worden besloten dat het een nog gangbare praktijk zou zijn.

Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 44). Hieromtrent wensen we op te merken dat Richtlijn 2013/32/EU niet noopt tot het verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase. Het niet (automatisch) verstrekken van kosteloze rechtsbijstand in de bestuurlijke fase in Kroatië kan ons inzien dan ook niet worden beschouwd als een tekortkoming, die zou leiden tot het afzien van een overdracht.

De betrokkene verklaart dat hij 5 dagen in een opvangcentrum in Zagreb verbleef. Het AIDA-rapport meldt dat geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 84). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het opvangcentrum in Kutina werd in 2014 gerenoveerd en is voornamelijk gericht op de opvang van verzoekers met een kwetsbaar profiel. Het opvangcentrum in Zagreb werd in 2019 gerenoveerd wat leidde tot een verbetering van de levensomstandigheden. Ook het centrum in Kutina werd gerenoveerd (*"The Reception Centre in Zagreb was renovated in 2019, subsequently improving the living conditions in the centre. Since October 2021, Reception Centre in Kutina is under renovation"*, pagina 84).

We betwisten niet dat rapporten en media gewag maken van "push backs" naar Servië en Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie waarbij mishandeling en geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (*"Access to the territory remained a serious matter of concern and was marked by violent incidents in 2021"*, pagina 15) en rapporten van Amnesty International (<https://www.amnesty.org/en/countries/europe-and-central-asia/croatia/report-croatia/>) en Human Rights Watch (<https://www.hrw.org/europe/central-asia/croatia>; *'Croatia engages in illegal push back of asylum seekers and migrants who attempt to enter from Serbia and Bosnia and Herzegovina. Asylum seekers and refugees report violent beatings by Croatian police and are prevented from accessing asylum procedures'*).

Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Kroatische procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Kroatië worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich heden in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en van teruggedrijving namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Kroatië zal worden overgedragen nadat de Kroatische instanties daartoe hun akkoord verleenden. De betrokkene zal naar Kroatië terugkeren in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

Aan het akkoord dd. 19.06.2023 is een bericht van de Kroatische instanties gevoegd waarin ze uitdrukkelijke garanties geven wat betreft de toegang tot de procedure en opvang. Ze bevestigen dat de betrokkene na overdracht onder de bepalingen van Verordening 604/2013 toegang zal krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (*"Concerning the person mentioned above, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation"*). Verder zal de betrokkene worden voorzien van adequate opvang, gezondheidszorg, rechtsbijstand en een specifieke aanpak op maat van de noden van de betrokken verzoeker (*"In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with*

access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant").

Indien de betrokkene na overdracht geen internationale bescherming wenst te vragen in Kroatië zal een proces ter verwijdering worden ingezet in overeenstemming met de bepalingen van de Terugkeerrichtlijn en de Kroatische regelgeving ('In case the transferred applicant does not apply for international protection after the transfer, a return procedure may be initiated in accordance to the Directive 2008/115/EC (Return Directive) and Croatian Law').

Het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', d.d. 19.03.2017, §92-93).

Statushouders hebben in Kroatië onder dezelfde voorwaarden als staatsburgers toegang tot arbeid, onderwijs en sociale voorzieningen (AIDA-rapport, pagina 135 e.v.). Hoewel het rapport gewag maakt van mogelijke drempels zoals een taalbarrière kan niet worden besloten dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen zoals gesteld in bovenvermelde rechtsspraak van het HvJ-EU wordt bereikt.

Tijdens het interview, dat plaatsvond op 05.06.2023, verklaarde de betrokkene dat zijn gezondheid goed is. Hij voert geen elementen aan die aantonen dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Kroatië geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Kroatische autoriteiten minstens 10 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot medische zorg. Gezondheidszorg is beschikbaar in de opvangfaciliteiten in Zagreb en Kutina ("Medical assistance is available in the Reception Centres for Applicants for International Protection in Zagreb and Kutina", pagina 92).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Kroatië niet van een

vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Kroatië niet de nodige zorgen zal kunnen verkrijgen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Kroatië een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Kroatische autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Kroatische instanties.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.“

2. Over de rechtspleging

Verzoeker bezorgt de Raad op 25 juli 2023 een *“hernemende en aanvullende nota met opmerkingen”*. Een dergelijke “nota” is procedureel niet voorzien en wordt uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL: Schending van de artikelen 3 §2 juncto 20 (5) de Dublin-III- Verordening, van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 71/3, §3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van artikel 4 van het Handvest van de 3 Grondrechten van de Europese Unie, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële en formele motiveringsplicht

Aan verzoeker werd op 26.06.2023 een beslissing töt weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) betekend (stuk 1).

Als rechtsgrond voor de beslissing werd verwezen naar artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 20 (5) van de Dublin III-Verordening.

Artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“§1. (Zodra de vreemdeüing aan de g rens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient), gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van (Europese regelgeving die België bindt), over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. (Te dien einde kan in een welbepaalde ptaats worden vastgehouden voor de tijd die hiervoor strikt noodzakelijk is, zonder dat de duur van de vasthouding of de opsluiting een maand te boven mag gaan (...)) 3° de vreemdeüing die niet beschikt over de in artikel 2 bedoelde binnenkomstdocumenten en waarbij de afname van vingerafdrukken overeenkomstig artikel 51/3 erop wijzen dat hij in een dergeHjke Staat verbteven heeft. (...)

(Onverminderd het eerste (...)) I id, onderzoekt (de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) de asielaanvraag die is ingediend door iemand die tijdeüjke bescherming geniet en op g rond daarvan gemachtigd is in het Rijk te verbüjven.) (Indien de vreemdeüing binnen de vijftien dagen na verzending geen gevolg gee ft aan een oproeping of een verzoek om inh'chtingen, wordt hij geacht afstand gedaan te hebben van zijn asielaanvraag.)

§ 2. (Zelfs wanneer krachtens de criteria van Europese regelgeving die België bindt, België niet verplicht is het verzoek in behandeling te nemen, kan de minister of zijn gemachtigde op elk ogenbtik beslissen dat België verantwoordelijk is om het verzoek te behandelen.) Het verzoek waarvan België de behandeling op zich moet nemen, of waarvoor het verantwoordelijk is, wordt behandeld overeenkomstig de bepaüngen van deze wet. (..)”

Artikel 20 (5) van de Dublin III- Verordening luidt als volgt:

"De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de Lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere Lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere Lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de Lidstaat die verantwoordelijk is. "

De verwerende partij steunt zich bij het nemen van de bestreden beslissing op:

Ten eerste (1.-):

het gegeven dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij in Kroatië werden geregistreerd;

Ten tweede (2.-):

het gegeven dat de asielpprocedure in Kroatië correct zou verlopen en er geen aanleidingen zijn om te denken dat verzoeker zich niet opnieuw zou kunnen richten tót de asielpprocedure of zou worden opgesloten tijdens de asielpprocedure of in slechte opvangomstandigheden zou terechtkomen tijdens de asielpprocedure en er geen enkele aanleiding is dat de Kroatische autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zouden respecteren;

Ten derde (3.-):

er geen obstakels zijn om het initiële verzoek te hervatten in Kroatië;

Ten vierde (4.-):

het gegeven dat het non-refoulement beginsel zomaar wordt geacht;

Ten vijfde (5.-):

Het gegeven dat de broer van verzoeker, die tevens in België verblijft en zijn aanvraag voor internationale bescherming in België behandeld ziet, de vereiste van afhankelijkheid voorschrijft om het eigen verzoek voor het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen te zien brengen.

1.- In casu stelde verwerende partij vast dat verzoeker zijn vingerafdrukken werden geregistreerd in Kroatië op 19.05.2023. Met andere woorden is volgens verwerende partij Kroatië in casu de lidstaat waar verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming dient in te dienen. Verzoeker haalt aan dat hij inderdaad zijn vingerafdrukken diende te geven, doch verzoeker heeft in de praktijk nooit iets van een soort asielpprocedure mogen ervaren in Kroatië. Hij diende zijn vingerafdrukken onder dwang af te staan en dit zonder enige verklaring waarom hij dit moest. Er dient te worden opgemerkt dat hij op het moment van deze handeling reeds maanden onderweg was en gedurende zijn reis gevaren heeft moeten trotseren alvorens eindelijk Europa te bereiken. Gelet op de leeftijd heeft dit bij verzoeker enorme indrukken nagelaten. Bovendien spreekt verzoeker enkel zijn moedertaal. Verzoeker is niet gekend met de procedures om internationale bescherming aan te vragen.

2.- Ondanks in de bestreden beslissing verwerende partij uitdrukkelijk erkent dat in Kroatië sprake is van "push backs" naar Bosnië-Herzegovina door de Kroatische grenspolitie, maakt verwerende partij zich sterk dat er zich geen systeemfouten voordoen in het Kroatische asiel- en opvangsysteem. Deze motivering is niet afdoende.

Verzoeker wil opmerken dat hij zelf heeft moeten ondervinden dat de Kroatische instanties hem niet wilder» helper» waardoor hij genoodzaakt was om een maand in Bosnië-Herzegovina te verblijven. Uit de persoonlijke ervaring van verzoeker blijkt dus duidelijk het tegendeel.

Verzoeker heeft op geen enkel ogenblik de kans gekregen de redenen voor een aanvraag tot internationale bescherming uiteen te zetten. Wei integendeel is verzoeker zéér onmenselijk behandeld geworden en werd hij zelf zonder enige aanleiding door de Kroatische politie gearresteerd..

Het staat buiten kijf dat de Kroatische autoriteiten asielzoekers niet op een menswaardige wijze behandelen. De Kroatische autoriteiten respecteren de minimumnormen inzake de asielpprocedure aldus niet.

Er is dan ook sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht door verwerende partij in het licht van artikel 3 EVRM.

Verzoeker stelt aldus dat een onmenselijke en vernederende behandeling in Kroatië reëel zou zijn: Hij zal in Kroatië wellicht in een gesloten centrum terecht komen, in geval van repatriëring.

Verzoeker stelt ook dat het op zich geen argument is dat Kroatië het EVRM ondertekende. De arresten van het EHRM bewijzen elke dag dat de ondertekening van het EVRM op geen enkele wijze een garantie is voor het respecteren ervan.

De verwijderingsbeslissing rust aldus op de overweging dat Kroatië de Conventie van Genève heeft ondertekend, waardoor verzoeker in de mogelijkheid zal gesteld worden om een asielaanvraag in te dienen, die correct zal verlopen en met gepaste opvangmogelijkheden.

Verzoeker is niet akkoord met deze stelling omwille van de hieronder staande redenen:

De asielpcedure, April 2019 - GDP1:

"Global Detention Project Croatia Report on immigration detention (legal context and practices; detention infrastructure) Country Report: Immigration Detention in Croatia: Shrinking Space for independent Monitoring (Special or Analytical Report, English) and asylum-related legislation. (...) The grounds for asylum detention in the UTP mirror those in the Reception Conditions Directive and are reportedly narrower than under the previous Law on Asylum. (...) Reportedly, most asylum seekers are not detained. However, those that are are most frequently detained when they apply for asylum after having received a deportation order or when they attempt to leave the country before the completion of their asylum procedure. In 2017, 134 asylum seekers were detained in Jezevo detention centre;

in 2016, 50 were detained.²⁰ 2.4 Children. (...) With respect to asylum seekers, the HPC reports that Interior Ministry staff inform asylum seekers orally about the reasons for their detention and—if necessary—an interpreter reads the decision to them. [...] Yet, its operation resembled practices carried out in the Ljubljana Asylum Home in Slovenia. "

Houding van de politie t.a.v. van de vreemdelingen, 4 December 2019²²:

"Balkan Insight Croatia Police denies claims that they illegally arrested 2 Nigerian students and expelled them to Bosnia Croatian Police Deny Expelling Nigerian Students to Bosnia (Media Report, English) According to police, a fifth Nigerian team member of the same sports group tried to cross into neighbouring Slovenia, failed, then applied for asylum in Zagreb and is now in a shelter for asylum seekers in Zagreb. Police said they suspected an attempted "misuse of participation in sports competition" to get into the European Union to which Croatia belongs.

USDOS - US Department of State Croatia Annual report on trafficking in persons (covering April 2018 to March 2019) 2019 Trafficking in Persons Report³:

"Croatia (Periodical Report, English) Despite conducting operations to proactively identify victims, the government did not consistently screen migrants and asylum seekers, and alleged police abuse strongly discouraged victims within this population from cooperating or self-identifying. == PRIORITIZED RECOMMENDATIONS == Institutionalize and implement screening procedures for migrant flows, including asylum seekers and unaccompanied minors. • Increase capacity and training to accurately screen for victims and consistently implement screening procedures for vulnerable populations, particularly migrants, refugees, asylum seekers, seasonal workers, and Roma. • Vigorously investigate [...] Civil society reports indicated government efforts to screen migrants and asylum seekers, including unaccompanied children, were seriously lacking. [...] While the government denied allegations of police abuse against migrants, international organizations criticized the government for violent pushbacks of illegal migrants, and civil society reported border police assaulted and harassed migrants, including vulnerable persons such as asylum seekers, children, persons with disabilities, and pregnant women, which strongly discouraged victims from self-identifying. "

Balkan Insight Croatia, Hungary⁴:

Article on migrants reporting on being beaten and mistreated by border police when trying to cross into Croatia or Hungary 'Nobody Hears You': Migrants, Refugees Beaten on Balkan Borders (Media Report, English) When the family asked for asylum, the police officers laughed and said that they would be given "Bosnian asylum - meaning that they would be deported back to Bosnia. Injuries The Serbian-based NCO Asylum Protection Centre has also gathered extensive evidence of Croatian police brutality. "

Dit alles komt overeen met een vernederende en onmenselijke behandeling, een behandeling die verzoeker reeds ondergaan heeft bij zijn detentie in Kroatië.

Het staat buiten kijf dat de Kroatische autoriteiten asielzoekers niet op een menswaardige wijze behandelen. De opvangomstandigheden blijven erg moeilijk en precair. De Kroatische autoriteiten respecteren de minimumnormen inzake de asielprocedure aldus niet.

Er is dan ook sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht door verwerende partij in het licht van artikel 3 EVRM.

Verzoeker toont aan dat het gevaar op een onmenselijke behandeling in Kroatië reëel is, voor asielzoekers die in het kader van de Dublin III Verordening naar Kroatië worden teruggezonden.

Verwerende partij heeft de feitelijke gegevens niet correct geïnterpreteerd en is op grond daarvan onredelijk tot haar besluit gekomen.

3.- Verwerende partij stelt dat er geen obstakels zijn om het initiële verzoek te hervatten in Kroatië en verwijst hiervoor naar artikel 2, e) van de Dublin III Verordening en naar een rapport van 2022 door ECRE. Hierin staat uitdrukkelijk te lezen dat "er melding is gemaakt van gevallen waarbij verzoeken van personen, wiens verzoek expliciet ingetrokken werd geregistreerd na de Verordening". Verwerende partij stelt dat dit geen "gangbare praktijk" zou zijn, maar levert hiervan geen afdoende bewijs. De kans dat verzoeker wel degelijk obstakels zou kunnen ervaren is dan ook niet onbestaande.

4.- Verder verwijst Dienst Vreemdelingenzaken dat Kroatië de Conventie van Genève van 1951 heeft ondertekend en partij is bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Ervan uitgaande dat Kroatië verzoeker niet zomaar zal terugsturen naar zijn thuisland en zonder twijfel het non-refoulement beginsel zal respecteren. Het is niet ondenkbaar dat, ondanks verzoeker mogelijks wel onder de voorwaarden zou vallen om in België internationale bescherming toegekend te krijgen, hij niet onder de strenge voorwaarden van het non-refoulement beginsel valt. Hierdoor toch nog teruggestuurd zou worden naar zijn thuisland.

Gelet op dit alles kan in geen enkel geval zekerheid geboden worden dat verzoeker in de mogelijkheid zal gesteld worden om opnieuw internationale bescherming aan te vragen in Kroatië. Noch dat die procedure correct, duidelijk en begrijpbaar voor verzoeker zal verlopen en dit met gepaste opvangmogelijkheden. Bovendien is er een dreigend gevaar dat verzoeker zal worden teruggestuurd naar Afghanistan.

5.- Verwerende partij stelt dat de vereiste van afhankelijkheid wordt voorgeschreven wanneer verzoeker het verzoek voor het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen wenst te brengen. Verwerende partij baseert zich hiervoor op het feit dat het loutere aanwezigheid van een familie op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17 (1) Dublin III- Verordening en enkel dwingende redenen een toepassing van deze bepalingen rechtvaardigen.

Verzoeker merkt op dat zijn broer, N. A. (...), gekend bij de DVZ onder het OV-nummer (...), op dit moment zijn verzoek tot internationale bescherming ziet behandeld worden door Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (stuk 4). De broer van verzoeker is bovendien amper 22 jaar oud. Het onttrekken van de familiale band tussen verzoeker en zijn broer is inherent een schending van artikel 8 EVRM dat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven beschermt. Alleszins stelt verzoeker dat er geen gronden voor inmenging door het openbaar gezag zijn die cfr. artikel 8 (2) van het EVRM de legaliteits-, de legitimiteits- en de proportionaliteitstoetsing doorstaan om verzoeker zo maar te repatriëren en van zijn jonge broer te verwijderen. De bestreden beslissing is niet proportioneel en dient dan ook vernietigd te worden."

3.2. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Het afdoende karakter van de motivering

betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Om draagkrachtig te zijn dient de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig te zijn. De motivering is volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing. In de beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Kroatië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. Er wordt geen schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk gemaakt.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. Het Belgisch verzoek tot overname van 6 juni 2023 aan de Kroatische autoriteiten wordt beantwoord binnen de voorziene termijn, meer bepaald op 19 juni 2023 stemden de Kroatische autoriteiten in met het terugnameverzoek waardoor overeenkomstig artikel 20(5) van de Dublin III Verordening op 19 juni 2023 Kroatië de verantwoordelijke lidstaat werd. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

Verzoekende partij meent dat er bij een terugkeer naar Kroatië een reëel risico bestaat op schending van artikel 3 EVRM. Artikel 3 van het EVRM geeft aan dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de geveesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid. Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Kroatië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval. Het komt aan verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. Er rust op de gemachtigde, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De bestreden beslissing bevat een redenering aangaande de situatie van asielzoekers in Kroatië en over het feit dat men niet kan besluiten tot een systematisch en automatisch risico op ernstige aantastingen in de zin van artikel 3 van het EVRM in het geval van een terugzending van een asielzoeker en dit bij toepassing de Dublinreglementering. Specifiek over de verklaringen van verzoeker stelt de bestreden beslissing: *“Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat zijn broer verblijft in België. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Kroatië omdat hij in Kroatië werd gedwongen tot de registratie van zijn vingerafdrukken en er geen internationale bescherming vroeg. We merken op dat het*

vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaat type "1" met betrekking tot Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in Kroatië."

Verzoeker heeft tijdens zijn verhoor van 5 juni 2023 ten aanzien van een terugkeer naar Kroatië louter melding maakt van het verplicht afgeven van zijn vingerafdrukken en zijn wens van bij vertrek om naar België te reizen. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker zelf zou hebben moeten ondervinden dat de Kroatische instanties hem niet wilden helpen waardoor hij genoodzaakt was om een maand in Bosnië-Herzegovina te verblijven, wordt niet opgeworpen tijdens zijn verhoor.

De Raad benadrukt de zware bewijslast die rust op een vreemdeling die een schending van artikel 3 EVRM inroept, waarbij door de vreemdeling ernstige en duidelijke redenen dienen te worden voorgelegd om het risico als omschreven in artikel 3 EVRM aannemelijk te kunnen maken. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden. Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling.

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III Verordening en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM. Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of ontterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individuele geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als verzoeker om internationale bescherming en terugkeerder in het kader van de Dublin III Verordening, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk.

De gemachtigde gaat in de beslissing na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Kroatië en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Dublin III Verordening, zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij overname door Kroatië.

Er kan niet worden ingezien om welke reden bijkomende garanties zouden moeten worden gevraagd aan de Kroatische autoriteiten ter preventie van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. In het bijzonder wijst de Raad op de individuele garantie van de Kroatische autoriteiten in hun mededeling van 19 juni 2023 ten aanzien van verzoeker: *"Concerning the above mentioned person, the Ministry of the Interior guarantees the access to the procedure for International protection when he returns to Croatia according to the Dublin Regulation. (...) In accordance with points 19 and 32 of the recital of Regulation (EU) No 604/2013 of the European Parliament and of the Council, the person concerned will be provided with access to the procedure for international protection with adequate accommodation, healthcare, legal aid, effective legal remedy and individual approach, keeping in mind the specificities and vulnerabilities of individual applicant."*

Bovendien, zoals geciteerd in de bestreden beslissing wordt naar het AIDA-rapport Kroatië 2021, laatste update op 22 april 2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/croatia>, verrat in het administratief dossier, verwezen. Hierin wordt gesteld dat er geen aanwijzingen zijn dat personen, die in het kader van de Dublinverordening aan Kroatië worden overgedragen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming ("Applicants who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia", p. 52).

Wat de opvangfaciliteiten betreft, wordt benadrukt dat het AIDA-rapport aantoont dat er geen gevallen gekend zijn van verzoekers die geen opvang verkregen vanwege een tekort aan plaatsen (AIDA-rapport, p. 80). Kroatië heeft twee opvangfaciliteiten voor verzoekers om internationale bescherming, een in

Zagreb en een in Kutina, 80 kilometer ten zuiden van Zagreb. Het rapport stelt dat geen problemen werden gerapporteerd betreffende de levensomstandigheden. Door renovatiewerken zijn de levensomstandigheden bovendien sterk verbeterd. Er worden in de centra drie maaltijden per dag voorzien en zwangere vrouwen, nieuwe moeders en kleine kinderen krijgen nog een extra snack (AIDA, p. 83).

Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht in het licht van een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Wat betreft de door verzoeker geciteerde persartikels en algemene rapporten, moet allereerst worden opgemerkt dat deze dateren van 2019 en niet langer als actueel kunnen worden aangewend en bovendien voornamelijk betrekking hebben op pushbacks, welk niet de situatie van verzoeker vormt nu hij wordt verwacht door de Kroatische instanties, via de luchthaven van Franjo Tuđman in Zagreb. De grieven uit de door verzoeker geciteerde passages hebben voornamelijk betrekking op pushbacks.

Verzoeker wordt uitdrukkelijk verwacht en aanvaard door de Kroatische instanties om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen of de verantwoordelijke lidstaat te bepalen. Dit volgt uit de aanvaarding door de Kroatische instanties per schrijven van 19 juni 2023.

In de bestreden beslissing wordt gewezen op enkele belangrijke recente ontwikkelingen die aantonen dat kan worden gesproken van een wezenlijke verbetering van de situatie op het terrein, dit in het kader van de toetreding van Kroatië tot het Schengenacquis en zoals vastgesteld door een onafhankelijk monitoringcomité. Het is bovendien algemeen geweten dat Kroatië intussen daadwerkelijk is kunnen toetreden tot de Schengenzone. In de gegeven omstandigheden blijkt niet dat verzoeker actueel nog kan volstaan met een verwijzing naar de gedocumenteerde onregelmatigheden uit het verleden, meer bepaald uit 2021 of nog eerder, om te stellen dat er actueel nog steeds pushbacks of politiegeweld zouden plaatsvinden. Verzoeker toont niet concreet aan dat de praktijken van pushbacks uit het verleden actueel nog steeds zouden plaatsvinden. Verzoeker haalt met zijn uiteenzetting aldus de beoordeling van verweerder niet onderuit dat er op het vlak van de controle van de buitengrenzen van Kroatië en de toegang tot de procedure voor internationale bescherming actueel sprake is van een wezenlijke verbetering van de situatie en toont niet aan dat er actueel nog kan worden gesproken van een praktijk van illegale pushbacks en al zeker niet dat Dublin-terugkeerders hiermee actueel te maken zouden krijgen.

Er wordt nogmaals benadrukt dat verzoeker niet via een van de buitengrenzen naar Kroatië moet reizen, maar hij overeenkomstig de Dublin III Verordening via de luchthaven van Zagreb zal worden overgedragen, bovendien na uitdrukkelijk terugnameakkoord van de Kroatische overheden en met door Kroatië geboden garanties op toegang tot de procedure voor internationale bescherming en op opvang.

Wat betreft de broer van verzoeker wordt erop gewezen dat artikel 8 EVRM alleen maar nauwe banden van bloedverwantschap beschermt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft dus betrekking op het gezin dat beperkt is tot minderjarige kinderen en ouders, deze bescherming wordt uitzonderlijk uitgebreid. Volgens het EHRM, zullen de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijk van deze bescherming genieten zonder het bestaan van aanvullende elementen van afhankelijkheid anders dan normale affectieve banden worden aangetoond. De relatie tussen verzoeker en zijn broer vormt een normale affectieve band, zonder dat verzoeker bijkomende elementen van afhankelijkheid aanbrengt.

Aangezien het bestaan van een privé -en gezinsleven niet aangetoond wordt, kan er ook geen sprake zijn van een schending van het artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker verwijst naar artikel 17 Dublin III Verordening, de soevereiniteitsclausule en stelt dat de verwerende partij hiervan gebruik had moeten maken en afwijken van de toepassing van de bovengenoemde regels. Deze bepaling staat asielzoekers niet toe zelf het land te kiezen waar zij hun asielaanvraag wensen te laten behandelen. Deze bepaling biedt aan een lidstaat de mogelijkheid, indien nodig of passend, om zelf de verantwoordelijkheid van de behandeling van een asielaanvraag, te nemen. Er kan niet worden afgeleid uit de bepalingen van artikel 17.1 dat een lidstaat een verplichting heeft een asielaanvraag te behandelen, wanneer op basis van de criteria van hoofdstuk III van die verordening wordt vastgesteld dat het een andere lidstaat is die dit verzoek moet behandelen.

Verzoeker maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend drieëntwintig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC